

Self portrait

*Pepita zakómban szinte elveszek,
s le kell görbednem, mint egy majomnak,
hogy kezem a zsebében elrejtsem.
Egy rozsdás tűzlétra fut fel mögöttem,
nem nézek hátra, fejből is tudom,
mert a hajam sűrű, vörös és göndör,
eltűnt benne már nem egy nő keze,
úgy, hogy nem is került többé elő.
A nők, persze, tünékenyek. Komoly
művészi erő életre kelteni
őket egy ilyen hátsó udvaron,
felhalmozott kacatokból. Kezem,
mondom, a pepita zakózsebben,
s csak nézek elébem, elégedetten.*

KÁNTOR PÉTER

Volt egy utca

*Volt egy utca, egy házszám,
nem járok arra régen,
ott kóborol a láz tán.*

*Álmodtam ott a járdán,
kábultan, félig ébren,
volt egy utca, egy házszám.*

*Árnyék posztol a vártán,
parázs csillog szemében,
ott kóborol a láz tán.*

*Átizzadt ing tapadt rám,
trópusi lázban égtem,
volt egy utca, egy házszám.*

*Rövid kis utca, pár szám,
rég a végére értem,
ott kóborol a láz tán.*

*Mint a pezsgő a tálcán,
nap sistergett az égen,
volt egy utca, egy házszám,
ott kóborol a láz tán.*

Ilyenkor bármit

*Ilyenkor szoktalak hívni,
ez az a pontja a reggelnek,
ilyenkor bármit csinállok,
egy fekete lyuk körül kerengek,
a konyhában szól a rádió,
hírek, időjárás-jelentés,
egy perc csak, ennyi az egész,
csésze, tányér, kanál, kés,
egy perc, annyi se, nem több,
elengedem, elengedsz,
már forr a kávé, már kész is,
délre kisüt a nap, meleg lesz.*

